

Charles Bukowski, *Women*

Copyright © 1978 by Charles Bukowski
All rights reserved

© 2003, 2009, 2012 by Editura POLIROM, pentru
traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Lunamarina/Dreamstime.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BUKOWSKI, CHARLES

Femei/Charles Bukowski; trad. și note de Florin
Șlapac. – Iași: Polirom, 2012

ISBN: 978-973-46-2400-3

I. Șlapac, Florin (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

CHARLES
BUKOWSKI
Femei

Traducere din limba engleză și
note de Florin Șlapac

POLIROM
2012

Cînd am ajuns acasă, Katherine și-a deschis valiza și a dat la iveală o pereche de mănuși de cauciuc. A rîs.

— Ce-i asta? am întreat.

— Darlene – prietena mea cea mai bună – m-a văzut împachetînd și m-a întreat: „Ce naiba faci?” Eu i-am răspuns: „N-am văzut niciodată casa lui Hank, dar știu că, înainte să pot găti, locui și dormi în ea, trebuie să fac curățenie generală!”

Apoi Katherine a slobozit rîsul ei texan, fericit. S-a dus în baie, și-a pus o pereche de blugi și o bluză sport, apoi a ieșit de acolo în picioarele goale și s-a dus în bucătărie cu mănușile de cauciuc.

M-am dus și eu în baie și m-am schimbat. M-am hotărît că, dacă avea să apară Lydia, n-am s-o las s-o atingă pe Katherine. Lydia? Unde era? Ce făcea?

Am spus o mică rugăciune zeilor care mă aveau în pază: Vă rog, țineți-o pe Lydia departe. N-are decît să sugă coarnele cowboy-lor și să danseze pînă la trei dimineța – dar țineți-o departe...

Cînd am ieșit, Katherine era în genunchi, frecînd grăsimea adunată timp de vreo doi ani pe podeaua bucătăriei.

— Katherine, am zis, hai să ieșim în oraș. Hai să mergem să mîncăm la un restaurant. Nu așa se începe o relație.

— Bine, Hank, dar mai întîi să termin de frecat podeaua asta. Apoi o să mergem.

M-am așezat și am așteptat. Cînd a ieșit din bucătărie, eu stăteam pe un scaun. S-a aplecat și m-a sărutat, rîzînd:

— Chiar ești un bătrîn împutit!

Apoi s-a dus în dormitor. Eram din nou îndrăgostit, dădusem de belea...

36

După ce am luat masa, ne-am întors și am stat de vorbă. Ea era obsedată să mănînce sănătos și, în afară de pește și pui, nu mîncea alt fel de carne. Cu siguranță, îi pria.

— Hank, a zis, mîine am de gînd să fac curat în baie.

- Bine, am răspuns eu peste buza paharului.
- Și trebuie să-mi fac exercițiile în fiecare zi. O să te deranjeze?
- Nu, nu.
- O să poți scrie cîtă vreme eu o să mă fiții pe aici?
- Nici o problemă.
- Aș putea să mă duc să mă plimb.
- Nu, nu singură. Nu în cartierul ăsta.
- Nu vreau să te deranjez de la scris.
- Îmi este imposibil să mă opresc din scris. E o formă de nebunie.

Katherine s-a apropiat și s-a așezat lingă mine pe canapea. Părea mai degrabă o fată decît o femeie. Am pus paharul jos și am sărutat-o, un sărut lung, încet. Buzele ei erau moi și răcoroase. Eram foarte conștient de părul ei lung, șaten-arămiu. M-am desprins din brațele ei și mi-am mai turnat de băut. Mă făcea să mă simt derutat. Eram obișnuit cu parașute care trăgeau la măsă.

Am mai vorbit vreo oră.

- Hai să mergem la culcare, i-am spus. Sînt obosit.
- Bine. Am să mă pregătesc prima de culcare.

Eu am rămas să mai beau. Simțeam nevoia să mai torn în mine. Pur și simplu, era prea de tot.

- Hank, a zis, sînt în pat.
- Bine.

M-am dus în baie și m-am dezbrăcat. M-am spălat pe dinți, pe față și pe mîini. Venise tocmai din Texas, mă gîndeam. Venise cu avionul doar ca să mă vadă și acum era în patul meu. Așteptînd.

N-aveam nici o pijama! M-am dus spre pat. Ea era în cămașă de noapte.

— Hank, a zis, avem vreo șase zile, cînd o putem face fără probleme, apoi va trebui să ne gîndim la altceva.

M-am urcat în pat cu ea. Micuța fată-femeie era pregătită, am tras-o spre mine, norocul era din nou de partea mea. Zeii îmi zîmbeau. Sărutările au devenit mai intense. I-am luat mîna și i-am pus-o pe pulă și apoi i-am ridicat cămașa de noapte. Am început să mă joc cu pizda ei. Katherine chiar avea pizdă? Clitorisul

a ieșit la iveală și i l-am mîngîiat cu blîndete. În cele din urmă, m-am urcat pe ea. Pula mi-a intrat pe jumătate. Era foarte strîmtă. Am mișcat-o înainte și înapoi și am împins. Mi s-a strecurat și restul pulii. Era minunat. Ea m-a prins în brațe. M-am mișcat, dar ea tot mă ținea. Am încercat să mă controlez. Nu m-am mai mișcat și am așteptat să mă calmez. Am sărutat-o, desfăcîndu-i buzele, sugîndu-i buza de sus. I-am văzut părul răsfirîndu-se larg pe pernă. Apoi am renunțat să încerc să-i mai fac plăcere, pur și simplu am futut-o, despicînd-o nebunește. Era ca o crimă. Nu-mi păsa. Pula mi-o luase razna. Părul acela, chipul acela tînăr și frumos. Era ca și cum aș fi violat-o pe Fecioara Maria. Mi-am dat drumul. Mi-am dat drumul în ea, agonizînd, simțînd cum sperma îi intra în trupul neajutorat. Am ejaculat adînc chiar în miezul ființei ei – trup și suflet – la nesfîrșit...

Mai tîrziu, am adormit. Mai bine zis, Katherine a adormit. Eu am îmbrățișat-o din spate. Pentru prima oară, m-am gîndit la căsătorie. Știam că existau desigur și... puncte slabe care încă nu ieșiseră la suprafață. Începutul unei relații era întotdeauna cel mai simplu. După aceea, începeau dezvăluirile, care nu se mai opreau niciodată. Și, totuși, m-am gîndit la căsătorie. M-am gîndit cum ar fi să am o casă, un cîine și o pisică, să fac cumpărături la supermarket. Henry Chinaski se înmuia. Și nici că-i păsa.

În cele din urmă, am adormit. Cînd m-am trezit dimineața, Katherine stătea pe marginea patului, pieptănîndu-și kilometrii ăia de păr arămiu. M-a privit cu ochii ei mari, cînd m-am trezit.

— Hei, Katherine, am zis, vrei să te măriți cu mine?

— Te rog, nu spune asta. Nu-mi place.

— Vorbesc serios.

— Ei, rahat, Hank!

— Ce?

— Am zis „rahat” și dacă mai vorbești așa, am să iau primul avion.

— Bine.

— Hank?

— Da?

Am privit-o. Continua să se pieptene. Ochii ei mari, câprui mă priveau și ea zîmbea.

— Nu-i vorba decît de sex, Hank. *Doar sex.*

Apoi a rîs. Nu era un rîs sardonice. Era un rîs adevărat. A terminat cu pieptănatul și am luat-o pe după talie și mi-am pus capul pe piciorul ei. Nu prea mai eram sigur de nimic.

37

Aveam obiceiul să duc femeile fie la meciurile de box, fie la cursele de cai. În seara aia de joi, am dus-o pe Katherine la box, în sala olimpică. Nu mai fusese niciodată la un meci. Am ajuns acolo înainte de primul meci și ne-am așezat lângă ring. Am așteptat bînd bere și fumînd.

— E straniu, i-am spus. Lumea se așază aici și așteaptă ca doi tipi să urce pe ringul ăla și să-și care pumni unul altuia.

— Chiar pare îngrozitor.

— Locul ăsta a fost construit cu multă vreme în urmă, i-am spus în vreme ce ea privea în jurul arenei. Nu există decît două toalete, una pentru bărbați, alta pentru femei, și sînt foarte mici, așa că încearcă să te duci înainte sau după pauză.

— Bine.

Spectatorii erau mai ales din America Latină, albi săraci și doar cîțiva oameni faimoși sau stele de cinema. Erau mulți boxeuri mexicanî buni, care luptau cu pasiune. Singurele meciuri proaste erau cînd albi sau negrii intrau în ring, mai ales cei de categorie grea.

Să fiu acolo cu Katherine părea ciudat. Relațiile umane erau ciudate. Vreau să spun, erai cu o persoană o vreme, mîncai, dormeai și locuiai împreună cu ea, stăteai de vorbă, mergeai peste tot împreună cu ea și, deodată, totul înceta. Apoi urma o scurtă perioadă de singurătate, după care apărea o altă femeie și mîncai împreună cu ea și o futeai, și totul părea atît de normal, ca și cum tu ai fi așteptat-o pe ea și ea pe

tine. Nu m-am simțit niciodată bine singur; uneori era bine, dar niciodată nu părea normal.

Primul meci a fost bun, mult sînge și mult curaj. Se putea învăța ceva despre scris din meciurile de box sau de la cursele de cai. Mesajul nu era clar, dar mă ajuta. Asta era partea importantă: mesajul nu era clar. Era fără cuvinte, ca o casă în flăcări sau ca un cutremur sau o inundație, sau ca o femeie care iese din mașină, arătîndu-și picioarele. Nu știam de ce aveau nevoie alți scriitori; nu-mi păsa, oricum nu-i puteam citi. Eram încuiat în propriile mele obiceiuri și prejudecăți. Nu era rău să fii posac, *dacă* ignoranța îți era proprie. Știam că într-o bună zi am să scriu despre Katherine și că avea să fie greu. Era ușor să scrii despre curve, dar să scrii despre o femeie adevărată era mult mai dificil.

Și al doilea meci a fost bun. Mulțimea țipa și urla și bea bere. Scăpaseră temporar de prin fabrici, depozite, abatoare, spălătorii de mașini – aveau să fie din nou captivi în ziua următoare, dar *acum* erau liberi – erau beți de atîta libertate. Nu se gîndeau la sclavia sărăciei. Sau la sclavia ajutoarelor sociale și a cartelilor pentru hrană. Noi, ceilalți, n-o să avem probleme pînă ce săracii vor învăța cum să facă bombe atomice prin subsoluri.

Toate meciurile au fost bune. M-am ridicat și m-am dus la toaletă. Cînd m-am întors, Katherine era foarte concentrată. Arăta mai degrabă de parcă ar fi fost la un concert sau la un spectacol de balet. Era atît de delicată și, totuși, era atît de bună în pat.

Am continuat să beau și Katherine mă lua de mină atunci cînd vreun meci devenea deosebit de brutal. Mulțimea iubea knockout-urile. Urlau atunci cînd vreunul dintre boxeuri era pe ducă. *Ei* erau cei care dădeau pumnii ăia. Poate că-și pocneau șefii sau nevestele. Cine știe? Cui îi păsa? Încă o bere.

I-am sugerat lui Katherine să plecăm înainte de ultimul meci. Mă săturasem.

— Bine, a zis ea.

Am luat-o pe culoarul îngust, prin aerul albastru de atîta fum. N-au fost fluierături, nici gesturi obscene.

Chipul meu stîlcit și plin de cicatrice era uneori un atuu.

Ne-am întors în mica parcare de sub autostradă. Volks-ul meu albastru din '67 nu era acolo. Modelul din '67 era socotit ultimul fabricat cum trebuie – și tinerii știau asta.

— Hepburn, ne-au furat rahatul ăla de mașină!

— Ah, Hank, nu cred!

— A dispărut. Era aici.

I-am arătat cu degetul.

— Nu mai e.

— Hank, ce o să ne facem?

— O să luăm un taxi. Chestia asta chiar că mă scoate din țîțini.

— De ce fac oamenii una ca asta?

— Sînt obligați s-o facă. E modul lor de a supraviețui.

Am intrat într-o cafenea și am telefonat după un taxi. Am comandat cafea și gogoși. Îmi aranjaseră mașina în vreme ce eram la meci. Aveam eu o vorbă: „Ja-mi femeia, dar lasă-mi mașina în pace”. Niciodată n-aș ucide un om care mi-a luat femeia; dar s-ar putea să omor unul care mi-a luat mașina.

A venit taxiul. La mine acasă, din fericire, mai aveam niște bere și vodcă. Renunțasem la orice speranță de a mai rămîne destul de treaz ca să fac dragoste. Katherine știa asta. Am făcut pași încolo și înapoi vorbind despre Volks-ul meu din '67. Ultimul model ca lumea. Nici măcar nu puteam anunța poliția. Eram prea beat. Trebuia să aștept pînă dimineața. Pînă la prînz.

— Hepburn, nu e vina *ta*. Nu *tu* ai furat-o!

— Aș fi vrut să fi fost eu. Acum ai fi avut-o înapoi.

Mă gîndeam la cei doi-trei puști rulînd cu viteză în jucăria mea albastră, pe autostradă, de-a lungul coastei, fumînd marijuana, rizînd, făcîndu-mi praf mașina. Dup-aia m-am gîndit la toate cimitirele de-a lungul bulevardului Santa Fe. Munți de bare de protecție, parbrize, mînere de uși, motoare de ștergătoare de parbriz, componente de motoare, cauciucuri, roți, capote, cricuri, scaune, cuzineți, saboti de frînă, aparate